

Arrest

nr. 184 802 van 30 maart 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 4 juli 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 29 maart 2016, houdende enerzijds de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt en anderzijds van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 september 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 oktober 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat C. DE TROYER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 5 mei 2011 diende verzoekster een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen nam op 7 juli 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing diende verzoekster een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Bij arrest nr. 68.844 van 24 oktober 2011 verwierp de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen voormelde beslissing. Tegen voormeld arrest diende verzoekster een beroep tot cassatie in bij de Raad van State.

Op 9 november 2011 nam verweerder de beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13^{quinquies}) ten aanzien van verzoekster.

Verzoekster diende op 15 november 2011 een aanvraag om machtiging tot verblijf in, bij toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 25 november 2011 diende verzoekster een tweede asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Op 27 december 2011, bij arrest nr. 7.890, verklaarde de Raad van State het cassatieberoep tegen het arrest nr. 68.844 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet toelaatbaar.

Op 16 maart 2012 werd ten aanzien van verzoekster een beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag genomen (bijlage 13^{quater}).

Op 5 april 2012 stelde de ambtenaar-geneesheer een advies op luidende als volgt:

"(...) Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 15.11.2011. Kennelijk laat dit dossier niet toe te concluderen dat de ziekte een directe bedreiging inhoudt voor het leven van betrokkene. Volgens vaste rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens eist de graad van ernst, geleverd door artikel 3 van het Verdrag, immers een aandoening die levensbedreigend is gezien de kritiek gezondheidstoestand of het vergevorderde stadium van de ziekte. Geen enkele van de aangehaalde aandoeningen is van direct levensbedreigende aard. (...) "

Op 13 april 2012 werd de aanvraag om machtiging tot verblijf, bij toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard. Tegen deze beslissing diende verzoekster een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Op 9 september 2015 nam verweerder de beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van verzoekster.

Op 4 februari 2016 werd de beslissing van 13 april 2012, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard, ingetrokken. Eveneens werd het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) van 9 september 2015 ingetrokken.

Op 21 maart 2016 stelde de ambtenaar-geneesheer een nieuw advies op luidende als volgt:

"(...) Uit het medisch getuigschrift SMG d.d. 08/09/2011 en bijlage van 13/01/2012 blijkt dat betrokkene lijdt aan ene arteriële hypertensie, rugpijn, hoofdpijn, melancholische gevoelens en zelfmoordgedachten. Ofschoon er gewag gemaakt wordt van een zelfmoordgevaar, is dit eerder hypothetisch en speculatief aangezien er noch in het verleden noch nu reële pogingen in die zin werden ondernomen en ook geen speciale beschermingsmaatregelen werden getroffen. Er waren geen hospitalisaties noch acute opstoten. Bij terugkeer naar het herkomstland zouden de vermelde problemen hoogstens wat langer kunnen aanslepen, maar zonder dat de situatie en reëel risico zou inhouden. Bijgevolg houdt de beschreven chronische depressieve en hypertensieve stoornis van betrokkene geen reëel risico in voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene of kan geen aanleiding geven tot een mensonwaardige behandeling. Het is ook niet het geval met de vermelde rug- en hoofdpijn. Een terugkeer naar het land van herkomst impliceert geen pejoratieve invloed op de evolutie van de aangehaalde gezondheidstoestand van de betrokkene en zelfs onbehandeld is er geen risico noch voor het leven, noch voor de fysieke integriteit, noch op een vernederende of onmenselijke behandeling. (...) "

De aanvraag om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, ingediend op 15 november 2011, werd op 29 maart 2016 onontvankelijk verklaard. Diezelfde dag werd

verzoekster bevolen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit zijn de thans bestreden beslissingen.

Op 6 april 2016 diende verzoekster een aanvraag om machtiging tot verblijf in bij toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Die aanvraag werd op 21 juni 2016 onontvankelijk verklaard bij gebrek aan buitengewone omstandigheden. Diezelfde dag werd zij nogmaals bevolen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwierp op 20 juni 2016, bij arrest nr. 170.190, het beroep tot nietigverklaring ingediend op 13 januari 2016, gericht tegen de beslissing van 13 april 2012.

De thans bestreden beslissingen luiden als volgt.

Eerste bestreden beslissing:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 15.11.2011 bij onze diensten werd ingediend door:

*K., P. (R.R.: ...)
nationaliteit: Armenië
geboren te Darakert op 05.10.1969
adres: 5...°*

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter §3 – 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 21.3.2016 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3.

Een eventuele onmogelijkheid tot reizen zal bij de uitvoering van een verwijdering onderzocht worden.”

Tweede bestreden beslissing:

“De mevrouw, die verklaart te heten:

*Naam + voornaam: K., P.
geboortedatum: 05.10.1969
geboorteplaats: Darakert
nationaliteit: Armenië*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen², tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeben,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

- o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: niet in het bezit van een geldig paspoort en visum"*

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 3 van het EVRM.

2.2. Verzoekster licht haar enig middel, opgedeeld in vier takken, integraal als volgt toe:

"WAT DE BESLISSING VAN ONONTVANKELIJKHEID BETREFT

Eerste tak: de niet in overwegingname van het geheel van het medisch dossier van verzoekster.

Overwegende dat de arts-adviseur van tegenpartij de lijst overneemt van de medische stukken die door verzoekster neergelegd werden, ter gelegenheid van haar aanvraag tot machtiging tot verblijf. Dat hij refereert maakt aan de medische getuigenschriften van 8 september 2011 en 13 januari 2012. Dat hij geen verwijzing maakt aan het attest van Mw. KARA KHANIAN van 26 november 2015 neergelegd ter staving van het beroep ingediend op 13 januari 2016 en waarvan zij kennis genomen heeft daar zij op 04 februari 2016 een nota met opmerkingen opgesteld heeft. Dat dit document nochtans belangrijk was in de mate hoe het aantoonde dat de medische problemen van verzoekster thans geldig zijn en zelfs toegenomen hebben sinds de indiening van de aanvraag 9ter. Dat inderdaad Mevrouw KARA KHANIAN erop wijst dat verzoekster : "een typische posttraumatische symptomatologie toont: slaapstoornissen, terugkerende nachtmerries, hyperwaakzaamheid, momenten van depressie, adaptatie moeilijkheden, concentratiestoornissen, vermijdingsverdrag, schuld en schaam. Ze vertoont herinneringen die verbonden zijn met de traumatiserende evenementen die ze geleefd heeft; gevoelens van permanente vervolging. Ze heeft dromen over dood, ze roept om hulp omdat haar leven bedreigd is. Bovendien, de ongecontroleerde angst veroorzaakt neuro-vegetatieve manifestaties: hartkloppingen, hartklachten, duizeligheid, hoofdpijn. Gezien haar toestand is het risico van het ageren heel belangrijk". Dat ze ook bevestigt dat de medicatie absoluut vervolgd moet worden voor een onbepaalde duur.

Dat in de mate hoe de arts-adviseur niet kennis genomen heeft van alle stukken van verzoekster, deze beschouwt dat de beoordeling van deze laatste vervalst werd. Dat dit middel ernstig is.

- Tweede tak; de ernstdrempel van de ziekte

Overwegende dat de arts-adviseur van tegenpartij beschouwt dat « er kennelijk geen sprake is van een ziekte die een risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst of het land waar zij verblijft en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd artikel».

Dat verzoekster herinnert dat ze belangrijke psychologische problemen kent met hoofdpijn en rugpijn evenals zelfmoord gedachten.

Dat haar ziekte steeds aanwezig is.

Dat het attest van Mw. K. K., dat afgegeven werd ter staving van het beroep dat op 13 januari 2016 neergelegd werd, ervan getuigt.

Dat de arts niet alleen deze ziekte betwist, maar bovendien geen uitleg geeft waarom deze ziekte niet ernstig zou zijn.

Dat inderdaad zou volgens hem de gezondheidstoestand van verzoekster geen directe bedreiging voor haar leven of haar fysieke integriteit betekenen en geen risico van onmenselijke en vernederende behandeling meebrengen.

Dat de arts-adviseur eraan toevoegt dat de psychologische toestand niet bevestigd wordt door speciale beschermingsmaatregelen en dat verzoekster niet in een ziekenhuis opgenomen werd.

Dat daaruit tegenpartij op restrictieve wijze artikel 9ter van de wet van 1980, verklaart.

Dat het feit dat verzoekster nooit in een ziekenhuis opgenomen werd, helemaal niet betekent dat haar ziekte niet ernstig is;

Dat zulk een eis niet door de wet voorzien is.

Dat de arts-adviseur bovendien vermeldt dat het zelfmoord risico hypothetisch en speculatief is.

Dat nochtans, volgens het attest van Mw. KARA KHANIAN, duidelijk vermeld wordt dat "gezien haar toestand is het risico tot ageren belangrijk". Dat ze nog duidelijk maakt dat in geval van terugkeer in haar land van herkomst "ze een risico tot psychische decompensatie loopt met zelfmoord risico, indien ze verbannen wordt; Dat het dus niet over een louter hypothetische risico gaat. Dat de arts-adviseur, zonder verzoekster te hebben ontmoet, beschouwt dat voor haar, het zelfmoord risico alleen maar hypothetisch is. Dat men ook de redenen niet kent, waarom er geen risico bestaat van onmenselijke en vernederende behandeling in geval van terugkeer naar haar land van herkomst. Dat de arts-adviseur, zelfs in zijn medisch advies, er niet over verwijst. Dat tegenpartij, in haar beslissing er ook niet naar verwijst. Dat het nochtans over twee verschillende hypotheses gaat, die op heel verschillende criteria berusten.

Dat de rechtsmacht alhier dit gemakkelijke standpunt gesanctioneerd heeft : «Deze motivatie laat het niet toe te begrijpen waarom, naast het levensrisico dat door de uitleg die in het eerste deel van het advies gegeven wordt weggelegd wordt, deze zelfde uitleg een bedreiging voor de fysieke integriteit van betrokken opzij zouden kunnen zetten wanneer er geen aangepaste behandeling in het land van herkomst of in het land van verblijf van verzoekster aanwezig zijn. Deze motivatie laat het ook niet toe het wegschuiven van een reëel risico van onmenselijke en vernederende behandeling te begrijpen wanneer er geen aangepaste behandeling in dit land bestaat. Dit opzij schuiven,, die volgens de arts van tegenpartij zou voortvloeien van het " duidelijke en evidente ontbreken van een ernstig en actueel risico voor de gezondheid van verzoekster" vormt in feite een principe petitie, daar de arts alleen maar het ontbreken van ernst gerechtvaardigd heeft ten opzichte van het ontbreken van een levensrisico voor verzoekster, zonder na te zien of het ontbreken van een aangepaste behandeling in haar land van herkomst of in het land waarin ze verblijft, zelfs indien de ziekte van verzoekster geen levensrisico zou vormen, geen risico zou kunnen meebrengen van onmenselijke en vernederende behandeling (of een bedreiging voor haar fysieke integriteit). De raad beschouwt daardoor dat de motivatie van de beslissing, gegrond op dit onvolledige advies van de arts-adviseur onaangepast en onvoldoend is, ten opzichte van artikel 9ter, § 1ste, 1ste lid van voornoemde wet van 15 december 1980, en dus de draagwijdte van deze beschikking miskent. » (RvV, nr. 113.448 van 07 november 2013).

Dat dezelfde rechtspraak in een meer recent arrest van de rechtsmacht alhier aangehaald werd (arrest nr. 157 206 van 27 november 2015).

Dat dit middel ernstig is.

- Derde tak: de band tussen de causaliteit en de psychologische problemen van verzoekster in haar land van herkomst

Overwegend dat het duidelijk is dat de psychologische problemen van verzoekster een enge band hebben met de traumatiserende evenementen die ze in haar land van herkomst gekend heeft. Dat een terugkeer in Armenië erg nadelig voor haar zou zijn en een verergering van haar gezondheidstoestand zou meebrengen en dit onder ander te wijten aan de angstwekkende omgeving waarin ze verplicht zou zijn te leven. Dat volgens haar psychologe, " het is duidelijk dat in geval van terugkeer in haar land van

herkomst, ze zowel door haar schoonfamilie als door haar eigen familie verworpen zou zijn. En gezien haar geestelijke toestand is dit onverdraaglijk voor een echtgenote en een moeder in een maatschappij die door traditie beïnvloed is. Ze zal een risico van psychische decompensatie kennen met zelfmoord risico indien ze verbannen wordt; Ze voegt eraan toe dat "een terugkeer naar haar land zou ieder herstel verhinderen daar ze in een omgeving zou leven die de trauma's, oorzaak van haar ziekte zouden herinneren. Er bestaan medicamenten in haar land, maar een medicament alleen is niet genoeg om te genezen, een steunende en veilige omgeving zijn noodzakelijk."

Dat men moet vaststellen dat tegenpartij en/of haar arts-adviseur zich over dit aspect niet uitgesproken hebben. Dat verzoekster de redenen van de betwiste beslissing niet kent.

Dat in een arrest van 25 november 2010, de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen herinnerd heeft dat "de verplichting tot uitdrukkelijke motivering waaraan de administratieve overheid gehouden is, de bestemming in staat moet zetten de redenen te kennen waarop deze gegrond is, zonder nochtans dat de overheid gedwongen zou zijn een uitleg te geven over de redenen van deze beslissing. Het is dus voldoende dat de beslissing de redenering van haar auteur laat zien zodat de bestemming de beslissing kan begrijpen, de rechtvaardiging ervan kan begrijpen om deze in het kader van een beroep te kunnen betwisten en aan de bevoegde rechtsmacht haar controle erover uit te voeren, (arrest nr. 51 577). Dat deze onachtzaamheid ook door de rechtsmacht alhier in een arrest van 27 januari 2012 (nr. 74.021) gesanctioneerd werd. Dat dit middel ernstig is.

- Vierde tak: de mogelijkheid in het land van herkomst verzorgd te worden.

Overwegende dat volgens de arts-adviseur, een terugkeer van verzoekster naar haar land van herkomst noch gevaar zou betekenen voor haar leven, noch een onmenselijke en vernederende behandeling. Dat tegenpartij verklaart dat de aanvraag om machtiging tot verblijf, alleen op deze basis onontvankelijk is.

Dat nochtans, artikel 9ter, §1er, lid 1, legt uit dat een recht tot verblijf aan de vreemdeling zal kunnen gegeven worden die "aan een ziekte lijdt die een echt risico meebrengt voor zijn leven of zijn fysieke integriteit of een echt risico tot onmenselijke of vernederende behandeling meebrengt wanneer er geen aangepaste behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft bestaat.

Dat uit deze bepaling duidelijk voortvloeit dat het echte risico een slechte behandeling te kennen, gezien artikel 3 van het EVRM, bekeken moet worden niet alleen in verband met de aard van de ziekte maar ook in verband met de beschikbaarheid van de verzorging en van de behandeling in het land van herkomst of het land van verblijf.

Dat indien vandaag het verzoekster geen levensrisico kent, dit omdat ze in België verblijft is, waar ze de nodige en aangepaste verzorging krijgt, waar ze zich veilig voelt en waar ze door haar familie ondersteund is. Dat dit waarschijnlijk niet het geval in Armenië zal zijn. Dat de arts-adviseur van tegenpartij geen uitspraak doet op dit aspect van de vraag. Dat het vanzelfsprekend is dat het risico van een slechte behandeling beoordeeld moet worden in verband met de situatie van verzoekster, in de hypothese dat ze gedwongen zou zijn in haar land van herkomst terug te keren.

Dat het grondwettelijke Hof, in een arrest van 13 juni 1997 herinnerd heeft dat:

« om een behandeling als onmenselijk of vernederend te beschouwen is het niet noodzakelijk dat deze het leven van betrokken persoon in gevaar brengt; om zoals zulk gekwalificeerd te zijn, is het voldoende dat de fundamentele rechten van deze personen in gevaar gebracht worden; dat bij deze fundamentele rechten, het recht op fysieke integriteit hoort en ten gevolge daarvan het recht aangepaste zorgen te krijgen, in waardige omstandigheden. (CA, 13 juni 1997, RG 1997/KR/63).

Dat tegenpartij of haar geneesheer dus zich niet tevreden mag stellen door een examen te voeren van de medische toestand van verzoekster in België, maar zich ook moet vergewissen dat zij correct in Armenië verzorgd kan worden, en indien dit niet mogelijk is de nodige conclusies trekken, in verband met het EVRM.

Dat de rechtsmacht alhier, aangezocht door een uiterst dringend verzoek tot schorsing, ter aanleiding van zo een lichte standpuntbepaling van tegenpartij, in een recent arrest van 31 juli 2012, bestraft: «men moet vaststellen dat de bewering die daaruit afgetrokken moet worden dat hij absoluut niet aan een ziekte lijdt die een echt risico van onmenselijke of vernederende behandeling meebrengt wanneer er

geen aangepaste behandeling in zijn land van herkomst bestaat of waar hij verblijft, een principepetitie vormt, die absoluut niet gesteund is. Daaruit vloeit dat de inhoud van het voorgenoemde verslag, het niet toelaat na te zien of de arts-adviseur de aangehaalde sterke depressie niet van dien aard is een echt risico mee te brengen van onmenselijke of vernederende behandeling bij verzoeker, bij gebrek aan aangepaste behandeling in zijn land van herkomst (RvV, arrest nr. 85 445).

Dat in bovenvermeld arrest de rechtsmacht alhier, op 24 mei 2016, geoordeeld heeft dat : « Voortvloeit uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006, waarbij artikel 9ter in de wet van 15 december 1980 ingevoegd werd, dat de "aangepaste behandeling" die in deze beschikking vermeld wordt, over « een aangepaste behandeling en voldoende toegankelijk in het land van herkomst of van verblijf spreekt en dat het onderzoek van deze vraag "per geval" moet gebeuren, rekening houdend met de individuele situatie van de verzoeker» (Wetsontwerp voor wijziging van de wet van 15.12.1980 betreffend de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen Uiteenzetting over de motieven , Doe. pari., Ch. repr., sess. ord. 2005-2006, n° 2478/01, p.35 ; zie ook : Verslag Doe. pari., Ch. repr., sess. ord. 2005-2006, n° 2478/08, p.9). Daaruit vloeit dat om " aangepast te zijn" in de zin van artikel 9ter, de behandeling die in het land van herkomst of van verblijf bestaat niet alleen "aangepast" moet zijn aan de betrokken pathologie maar moet ook "voldoende toegankelijk moet zijn" door betrokkene voor wie men met zijn individuele situatie rekening moet houden, bij het examen van het verzoek» (CCE, arrest nr. 103 447 van 24 mei 2013).

Daar de arts-adviseur deze vraag niet onderzocht heeft, moet de betwiste beslissing vernietigd worden. Dat in dit opzichte, verzoeker herinnert dat de arts-adviseur niet het geheel van het dossier in overweging genomen heeft en onder ander het nieuwe attest van de psychologe van verzoekster.

Dat vandaag nog, psychologe van mening is dat de noodzakelijke opvolging in België moet gebeuren: "een veilige en ondersteunde omgeving is noodzakelijk."

Dat het middel gegrond is

IN VERBAND MET HET BEVEL HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Eerste en enig middel

Overwegend dat verzoekster een eerste middel neemt van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffend de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, het beginsel van goed bestuur, van de wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen in art. 2 et 3, en van artikel 3 van het EVRM en van de fundamentele vrijheden.

Dat op 16 oktober 2015, verzoekster een aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend heeft, gegrond op artikel 9bis van de wet van 1980. Dat er tot nu toe er geen beslissing door de Dienst Vreemdelingenzaken genomen werd. Dat ondanks deze procedure, de Dienst Vreemdelingenzaken aan verzoekster een bevel het grondgebied te verlaten gegeven heeft. Dat de Dienst Vreemdelingenzaken kennelijk niet het geheel van het dossier in overweging genomen heeft en daardoor het beginsel van goed bestuur geschonden heeft. Dat de beslissing, in haar gronden niet in verband is met deze aanvraag. Dat daardoor de betwiste beslissingen het beginsel van de uitdrukkelijke motivering niet respecteert. Dat de betwiste beslissingen dus in tegenstelling zijn met de beginselen van het middel.

Dat verzoekster, in deze zin naar de volgende arresten verwijst:

- a) « Door een bevel het grondgebied te geven, zonder een aanvraag om machtiging gegrond op artikel 9, lid 3 van de wet van 15.12.1980 in overweging te nemen, heeft de gedelegeerd van de minister de omstandigheden van de zaak niet in overweging genomen en de verplichting van motivering van de wet van 29 juli 1991 miskend » (RvS van 18 september 2008, nr. 186368).
- b) « Vanaf de indiening van een aanvraag tot regularisatie en tot er een beslissing genomen wordt over deze aanvraag tot machtiging tot verblijf gegrond op art. 9, lid 3, van de wet van 15 december 1980, kon tegenpartij, zonder art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 te schenden een maatregel van verwijdering nemen ten opzichte van verzoekster, daar deze maatregel van verwijdering genomen zou zijn in onwetendheid van omstandigheden van de zaak. De beslissing die op dezelfde datum als de aanvraag om machtiging tot verblijf genomen werd schendt ook dit principe want in dit geval is

het onmogelijk te bepalen welke van beide, de aanvraag of de beslissing de eerste genomen werd. Het middel is ernstig »(CE 87104 van 09 mei 2000).

- c) « de macht die aan de politie door artikel 52/3 van de wet van 15 december 1980, gegeven wordt, kan niet als gevolg hebben de administratieve overheid ontslaan van het respect van internationale verplichtingen waaraan België toegestemd heeft. Onder ander de bescherming van de rechten die door artikel 3 en 8 van het EVRM, die onmiddellijk van toepassing zijn en dus bijgevolg dezelfde rechten geven aan de particulieren zonder dat er daarvoor enig interne maatregel daarvoor nodig zou zijn. Daaruit voortvloeit dat de administratieve overheid geen automatische toepassing van artikel 52/3 van de wet mag maken, wanneer betrokken reeds melding gemaakt heeft in, een aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend op grond van artikel 9bis van dezelfde wet, van ernstige en bewezen aanduidingen van een mogelijke schending van een fundamenteel recht dat erkend is met onmiddellijk effect in België is (RvV, arrest nr. 26854 van 30 april 2009).

Door de betwiste beslissingen te bevelen zonder in concreto de aanvraag om machtiging tot verblijf, die door verzoekster ingediend werd te onderzoeken, is strijdig met artikel 3 van bovengenoemd Verdrag.»

2.3. Verzoekster betoogt samenvattend dat er geen rekening gehouden werd met het attest van Dr. K. van 26 november 2015 dat werd neergelegd in het kader van het beroep ingediend op 13 januari 2016. Er zou geen uitleg gegeven worden waarom de ziekte niet ernstig zou zijn. Het feit dat zij niet werd opgenomen, zou niet betekenen dat de ziekte niet ernstig zou zijn. Het zou niet over een louter hypothetisch risico gaan en zij verwijt de verwerende partij haar niet onderzocht te hebben. Een terugkeer naar Armenië zou een verergering van haar gezondheidstoestand meebrengen.

2.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

2.5. De bestreden beslissingen van 29 maart 2016 dienen duidelijk het determinerend motief aan te geven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 9ter, § 3°- 4°, van de vreemdelingenwet voor de eerste bestreden beslissing en artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet voor de tweede bestreden beslissing. Daarnaast omvatten de bestreden beslissingen ook elk omstandige motiveringen aangaande de feiten, zoals deze supra integraal te lezen staan onder punt 1.

2.6. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissingen kent en deze aan kritiek onderwerpt, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

2.7. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.8. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de artikel 7, eerste lid, 1° en 9ter en van de vreemdelingenwet, wetbepalingen waar de bestreden beslissingen op gesteund zijn en in het licht van de stukken van het administratief dossier.

2.9. In het kader van de aanvraag van 15 november 2011 adviseerde de ambtenaar-geneesheer op 21 maart 2016 in zijn medisch advies als volgt:

"Artikel 9ter §3 - 4°

Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 15.11.2011. Uit het medisch getuigschrift SMG d.d. 08/09/2011 en bijlage van 13/01/2012 blijkt dat betrokkene lijdt aan een arteriële hypertensie, rugpijn, hoofdpijn, melancholische gevoelens en zelfmoordgedachten. Ofschoon er gewag gemaakt wordt van een zelfmoordgevaar, is dit eerder hypothetisch en speculatief aangezien er noch in het verleden noch nu reële pogingen in die zin werden ondernomen en ook geen spéciale beschermingsmaatregelen werden getroffen. Er waren geen hospitalisaties noch acute opstoten. Bij terugkeer naar het herkomstland zouden de vermelde problemen hoogstens wat langer kunnen aanslepen, maar zonder dat de situatie een reëel risico zou inhouden. Bijgevolg houdt de beschreven chronische depressieve en hypertensieve stoornis van betrokkene geen reëel risico in voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene of kan geen aanleiding geven tot een menonwaardige behandeling. Het is ook niet het geval met de vermelde rug» en hoofdpijn. Een terugkeer naar het land van herkomst impliceert geen pejoratieve invloed op de evolutie van de aangehaalde gezondheidstoestand van de betrokkene en zelfs onbehandeld is er geen risico noch voor het leven, noch voor de fysieke integriteit, noch op een vernederende of onmenselijke behandeling Ik stel bijgevolg vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte die een risico inhoudt voor haar leven of fysieke Integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst of het land waar zij verblijft (een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980) en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grand van genoemd Artikel (...)"

2.10. Verzoekster stelt dat geen rekening werd gehouden met het attest van "Mw. K. K." van 26 november 2015 dat werd neergelegd in het kader van het beroep tot nietigverklaring ingediend op 13 januari 2016 bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarvan de verwerende partij kennis heeft kunnen nemen.

2.12. De Raad stelt na consultatie van het administratief dossier vast dat zoals verzoekster betoogt, zij bij haar verzoekschrift van 13 januari 2016, een attest van 26 november 2015 heeft gevoegd, met name een attest van Mevr. K. K. In tegenstelling tot wat de verwerende partij betoogt werd bij het verzoekschrift van 13 januari 2016 een stukkenbundel met inventaris gevoegd. Het voormelde stuk staat wel degelijk vermeld op de inventaris en werd ook toegevoegd aan de stukkenbundel. De verwerende partij had aldus wel degelijk kennis van dit stuk alvorens zij overging tot een nieuwe beoordeling van de aanvraag van de verzoekende partij. De verzoekende partij kan dan ook worden gevolgd in haar betoog dat niet alle medische stukken die door haar werden overgemaakt, in overweging werden genomen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht kan worden aangenomen.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond voor wat betreft de eerste bestreden beslissing.

Voor wat betreft de tweede bestreden beslissing voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 3 van het EVRM.

De verzoekende partij betoogt onder meer *"door de betwisten bevelen zonder in concreto de aanvraag om machtiging tot verblijf, die door verzoekster ingediend werd te onderzoeken, is strijdig met artikel 3 van bovengenoemd Verdrag"*

Uit de bespreking van het eerste middel is gebleken dat de verwerende partij niet alle medische stukken in acht heeft genomen bij haar beoordeling.

De Raad kan alleen maar vaststellen dat uit de motieven van de bestreden beslissing, noch uit enig ander stuk van het administratief dossier overigens, blijkt dat de gemachtigde bij het nemen van het bestreden bevel tegemoet is gekomen aan een volledige beoordeling van alle gegevens die hem toekwam in het licht van artikel 3 van het EVRM. Een schending van deze bepaling is derhalve aangetoond, in zoverre het middel is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 29 maart 2016, houdende enerzijds de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt en anderzijds, een bevel om het grondgebied te verlaten, worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend zeventien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU